

OD NAŠICH PŘÁTEL

HAMILTON CITY, Cal. — Čtená redakce Pokroku Západu! Tentokrát si dovoluji podat v tomto dopise výňatek ze Sacramento Valley Monthly, časopisu, jenž jest věnován zájmům zvelebování údolí Sacramento a jenž jest rozšiřován po celém světě, tak aby všude vzbuzoval pozornost na tuto krajinu. Článek zní asi takto: "Přibližně poloněkých pozemků v údolí Sacramento možno nabýti podáním právy o velkých zavodňovacích a dopravních podnicích, jež se v této krajině zavádějí. Jsou to neobmezené příležitosti pro bezpečné investování v této záračné plodné části, jež lákájí velkokapitál z celých Spojených Států i z Evropy. Během posledního roku tři elektrické dráhy počaly operovati v údolí Sacramento, kteréž hodlají projížďati celou délkou, s termínovým přímořským bodem v San Francisku. Veškerý tyto podniky mají být úplně rozvětvené, jakož i v pravidelné působnosti v čase Panamské výstavy v San Francisku, v roce 1915. Již nyní Northern Electric Co. operuje úplně moderní elektrický systém v Chicou v Butte Co. do Sacramento a vzdálenosti 100 mil. Této dráze uděleno bylo povolení vydati za \$8,000,000 bondů ku prodloužení své tratě k přímoří — kterážto vyvolání bude uskutečněna ve dvou letech. Spojení různým směrem běžících tratí má být v Yolo, nedaleko města Sacramento, odtud povedou přes Valejo v Solano Co., kdež se spojí s rychlodílnou přepravou do San Franciska. Kdežto Northern Electric Co. zaujímá území v celé délce od severu k jihu na východ od řeky Sacramento, rozvětňuje se na západní straně od řeky The Sacramento Valley West Side Electric Railway, jež, počínají v Red Bluff na severu, potáhne jižním směrem ku Dixon v Solano Co., kdež se spojí s příbuznou linií, vedoucí přímo k přístavišti v San Francisku. Třetím velkým významným podnikem jest "The Oakland & Antioch Railway", kteráž vede z Oakland do Sacramento (města) a kterážto společnost získala dovolení od válečné odhory, zříditi pohyblivou most za půldruhého milionu dolarů, přepínající úznu zálivu Suisun, kamž vlévá se řeka Sacramento. Tato dráha se hodlá rozvětlovati do všech okresů v údolí Sacramento. V Yolo Co. vykoupila již společnost pozemky ohromných rozměrů, které budou zavodňovány z projektu, jehož zřízení bude vyžadovati nákladů blízko dvanácti milionů dolarů. Veškerý tyto obrovské podniky jsou výsledkem pečlivého prozkoumání výtečných příležitostí a výhod, jež v náležitém upravení a rozvíjení plynouti budou z bohatých pozemků požehnaného údolí Sacramento. Nikde není bezpečnějšího uložení kapitálu nežli poskytnuti tyto pozemky báječné bohatosti. Lidé s přebytečným kapitálem mají zde tu nejlepší příležitost k bezpečnému uložení a hojnému užítíku z nelypncejmu. Lidé pak s obmezeným prostředky a dobrou vůlí a přínalivostí naleznou tu nejlepší příležitost v půdě v údolí Sacramento, k samostatnosti své po několik letech příčině se. — Mnoho jest těch, již úspěchu již dosáhli, avšak daleko více oněch, již v budoucnosti teprve jich dosáhnou. Dosud jest čas usaditi se v Kalifornii, neboť snad nikdy nebyla příležitost pro malomajetníka tak slibná k založení si šťastného a úspěšného domova v tomto kraji jasu a krásy, jako jest právě nyní. — Toto jest přibližný smysl onoho článku ve volném překladu, jenž bezpochyby bude čten a rozmanitým pochopením, jakož i různým posouzením. A přece jest toto jen nepatrná část všeho toho, co se na zvelebování po státo v všech stranách podniká. Pochybují silně, že se v kterémkoliv části Spojených Států vynalézá takové ohromné jmění ku zvelebování národohospodářství, jako se děje v Kalifornii. Miliardy na miliony se ka-

dorově vkládají do pozemků, různých zavodňovacích projektů, do dopravních prostředků a to jak kolejových tak i vodních a to vše se děje systematicky a na základě bezpečných výpočtů, čerpáných ze zkušenosti o vhodnosti a užitečnosti této krajiny, neboť velkokapitál nepodniká nic, o čem není napřed jistota a zabezpečení hojného užítíku. Však užitek kapitálu by dozajista se brzo zastavil, kdyby ti, již přispívají k němu, nesetkávali se sami s úspěchem ze své práce. Či můžou někdo tvrditi, že jest možností, aby ku př. osadník koupil pozemek na splátku, na níž musí odvádět úrok kapitalistovi, nechal si zavést vodu k zavodňování, za níž musí platit kapitalistovi, používal dopravních prostředků, z čehož poplatek určuje kapitalista, aniž by sám učinil každoročně úspěšný krok ku předu? Či jest možno si mysliti, že by osadníci pracovali pouze pro úspěch těch velkopodniků, bez ohledu na své vlastní zájmy? Kdyby tomu tak mělo býti, jak jest pak možno vysvětliti, proč se ony ohromné renče tak rychle, jak jest to jen možno, upravují a v malých parcelách rozprodávají, když by oněm kupujícími osadníkům nekynuly výhody z toho? Ba, naopak, právě ty neobyčejné úspěchy, jichž příčinné osadnictvo docílilo, povzbuzuje kapitál k rozšíření svých zdrojů příjmů. Osadník zde obyčejně začíná v těch nejmenších rozměrech a když po několik letech příčině docílil dobrých úspěchů, rozšiřuje buď majetek svůj, aneb jej prodá a jiný větší koupí a proto úspěchy napřed musí mít on, aby mohl úspěšně dále pokračovati a méně namáhavý; žádné strádání v třešutém mrazu, naopak větší část v roce prožívá v příjemném jasu přirody. Nyní ještě nežli ukončím, tu musím uvést, že novinkou v naší české osadě jest, že pan Wostrčil, člen firmy Bulin & Co., se před týdnem přesídlil z Chicou k nám a to za příčinou, aby osobně řídil rozsáhlou renču, kterou firma vydělává a k oseti připravuje pomocí gasolinového stroje, jež k účelu tomu zakoupila. Sroj tento zároveň byl po tři dny minulého týdne používán k upravování ulice v Hamiltonu a že se práce jeho dobře osvědčila, dokazuje ta okolnost, že se nyní vyjednává o další velké kontraktní práce. Další dlužno uvést, že pan Podlaha, jenž sem přijel z Kansasu na prohlídku, po několika-týdenním pobytu zde si koupil pozemek pro budoucí domov svůj. Seznal přednosti této krajiny proti Kansasu a ví, že, jsa příčinlivým zemědělcem, docílí zde lepších úspěchů při pohodlnějším životě. — Mnoho zdaru všem přeje Chas. Steiger.

TRIPP, So. Dak. — Také Vám chci pár řádek napsat do našeho milého Pokroku. — Když mně bylo asi 15 let, dal mně otec do Německa, kde jsem sloužil za pohunka. Když přicházely vánoce, sedlák se mně ptá, zda tam zase ostanu. Já na to, že ano, ale za pohunka ne. Jestli mně chce za čeledína, že ano. On mi odpověděl, že na čeledína jsem slab. Tak jsem si vyhledal službu jinde. Bylo to 11 hodin od domova, ale to nie nedělelo. Nastoupil jsem na Hromnicu. V tu dobu tam měli vánoce. Když jsem tam přišel, oni měli již vymalováno. Myslí jsem si, to budou časy, když je již vymalováno! Toho jsem se nenadál, že je také jiná práce. Byl jsem tam pár dní a selka přijde ke mně, a bych šel do maštale. Bylo mi divno, jakou mi tam dá práci, a brzy jsem se dověděl. Posadila mně selka ke kolovratu a pravila: Budeš přist! Řekl jsem, že neumím, však ona mně ujalila, že se naučím. Tak jsem sedl a začal jsem pracovat. Ale to to šlo! Děvečka, která vedle mně seděla, mi ukazovala, jak si mám počínat a já pracoval. Chvilu šla nit, ale po chvíli tam vlezl takový kus lusu, že to přem projít nemohlo. Zajisté, že se některé čtenářky zamyslí, ale je to skutečně tak, jak píš. Konečně šim dal jsem předtím

tím to šlo lépe. Tak jsem předtím neděl a pak jsem předtím už nít. To jsem však přece nemohl dokázat, jako ty děvečky. Byl jsem tam 11 měsíců, také jsem se tam roztanol, ale dělal jsem stále. Jednoho dne přišel sedlák do stodoly, právě jsme mlátili. Já jsem cepem nemohl nahoru. Sedlák mi pravil, proč cep nie nezvedám. Řekl jsem, že nemohu a aby se šel podívat na má prsa. Jak se podíval, ulekl se. Ještě víc se zhržila selka, kam mně sedlák hned poslal. Sehnala hned nějaké mazání, leč vše bylo marné. Já měl prsa stále oteklá. Pak mně pustil domů, ale službu mi vyplatil celou. Ještě mi dal 50 krejcarů na železnici. To víte, milí čtenáři, že té služby bylo málo. Za celý rok jsem vysloužil 35 zlatých. Když jsem přijel domů, polekali se všichni, že jdu dřív, než je čas. Když však viděli, co jest se mnou, vadili se, proč jsem nešel domů dřív. Trvalo to se mnou několik neděl, než jsem se uzdravil a také to hodné peněz stálo. Byl jsem tehdy stár 19 let. Sestra poslala z Ameriky psaní, aby otec prodal chalupu a jel do Ameriky, kde už byly dvě sestry. Ale otec nechtěl, že jest již starý. Tak se vypravil mladší bratr, který psal otcí: Jen vyprodejte a přijďte sem. Nie se nebojte! Ale otec se roztanol a konečně také sestra. Tak mi nastala teprve práce. Matka musila sloužit jim a o ostatní jsem se musil starati já sám. V zimě to ještě ušlo, ale když přišlo jaro, bylo to horší. Lidé už šli, ale já jsem musil choditi stále po doktorech. Tu jsem řekl matce, že není nie platno, že musím také šiti. Šel jsem k sousedovi vypůjčiti si charku a on mi ji půjčil a řekl mi, že ví, jaké nás potkalo neštěstí a že mi také pomůže. To jsem byl rád. Pak přišlo léto a otec i sestra se vystoňali. Pak se otec rozhodl, že to dá do prodeje a pojedje do Ameriky. A tak jsme vyprokali a jeli jsme do Ameriky. To bylo v r. 1877. Přijeli jsme sem v březnu. Ten rok byl dobrý. Farmáři začali záhy šiti. Jeli jsme přímo do South Dakoty. Tu byl bratr, švakr i sestry. Jezdili jsme, kde bychom koupili nějakou farmu a také jsme ji koupili. Otec se za nedlouho zase roztanol a léta, na kterých se tolik těžil, se již nedočkal. Hospodařil jsem tedy sám se svými dvěma bratřími a matkou. Potom jsem se oženil. Ale zrovna byl špatný rok. Nebyla žádná úroda, a následující rok také ne a třetí rok malá. To byla dosti smutná práce. Rád bych byl šel někam na výdělek, ale nebylo kam. Pak k nám přišel jakýsi člověk, který nám nabídl, checeme-li jít na práci. Šli jsme tedy trhat stromky a musili jsme je převážet přes Missourí. To bylo dosti nebezpečné. Jeden den to šlo, ale druhý den jsme měli ruce celé odřený, tak že jsme se báli na stromky sáhnout. Dostávali jsme za to dollar denně a vydrželi jsme to 9 dní. Dnes bych ovšem takovou práci nedělal ani za \$5 denně. Žena doma vybírala kornu a to s dítětem celých 9 dní, co jsem já byl pryč. Pak jsem ji vozil domů. Ale to byly klasy! Jako sirka tenké a jako rohlíčky malé. Proto uteklo z Dakoty mnoho lidí. Korna však se stále zlepšovala a kdyby sem nyní přišel někdo z těch, kteří odtud utekli, zůstal by v údivu, nad nůžší kornou. Nyní má každý farmář co si přeje, ale ty začátky těžké byly velmi zlé. — Myslí, že musím ukončit, abych nezabral mnoho místa. Přejí všem čtenářkám šťastná a veselá Nová rok a znamenám se v úctě

F. Pekař.

FAIRFAX, So. Dak. — Čtená redakce Pokroku Západu! Vždy, jakmile mně dojde Váš čtený list, nejtříve hledám, najdu-li nějaký dopis ze zdejšího okolí. Avšak marně. Jakoby tady nikdo Pokrok neodčítal. Vím však, že je tady hodně odčítatelů. Letošní rok byl pro zdejší školu špatný, neb nás dne 7. července navštívily kroupy a natropily mnoho škody. Obil bylo rozbité, že z něho zbylo jen trochu slámy. Za to naadináři měli méně práce. Místem nebylo co mlátit a místem to ani za mlácení nestálo. Mlátičku tu vlastní bratři Piatulkové a pan Václav

Mašek, který pořídil si též samokrmné nové soustavy a jest s ním úplně spokojen. Korna je až na malé výjimky vylámana. Bylo na to pěkné počasí. Teplota a sucho, tak že se mohlo dělat každý den. Korna je měkká a lehká, tak že vydala od 25 do 35 bušů po akru. V této době začíná býti nedostatek vody. Pan Ant. Žiška má stroj na vrtání vody, tak je volán každou chvíli, aby šel v pomoci tomu, neb onomu. Před nějakým časem pan Josef Čáhoj si opatřil stroj na vrtání studní. Má dost práce. Teď mají farmáři po práci. Je to vidět obyčejně v sobotu, kdy se sjíždějí do města. Tu mají měsíční na pilno, nejvíce nás salooník Emil Šajnost, který má krásně zařízený saloon a zároveň ve svém sklepě zásobu hojnou truňků všelikých. Pan Ingerle vlastní grocerní obchod, pan Maroušek smíšený obchod, pan Václav Stejskal obsluhuje ochotně každého, kdo potřebuje postroj na koně, aneb sedlo. Také opravuje staré postroje a věci, do jeho ohoru spadají. Ve First National Bank pracuje pan Albert Šajnost, tak že se tam mohou Češi domluviti. Pak tu máme kováře Čecha, v osobě pana Nohavy, jenž se stará o zdejší farmery. — Ke konci vybízím et. čtenáři, aby hodně dopisovali, neb jsou věčery dlouhé.

POSLEDNÍ VÁNOCE. — Pořádá Ant. Pitela, Wahoo, Nebr. — Bylo 31. prosince — Sylvestra. Venku poletoval sníh, z komínů v dědině vystupoval modravý dým. Děti i staří tlačili se k teplým kamnům, z jejich útrob vycházela libezná vůně vánoček. Všude se jevila radostná nálada novoroční. Jen Marie Pitelova radost tuto necítila. Dnes právě vzpomínala, kolik již uplynulo drahých let, co svého chotě neviděla. Ba, již skoro zapoměla, jak její Toníček vypadal. Co chvíli vzala psaní poslední, co jí Antonín z Ameriky psal a četla slovo za slovem: Drahá Marie a děti! Ležím v Denveru v nemocnici a mám — obě nohy polámané. — Chudinka, přitiskla psaní mužovo ke svým vzdáleným rtům, a to dnes již po třetí. Pod okny její opuštěné světničky zacupaly malé nožky, Ořech radostně zaštkal a do světničky zběhlo jako kůzlátko Sleté děvčátko, Milenka, nejmladší ze tří dítek ubohé, opuštěné Marie. Její očka zářila radostí nad dárky, které dostala za koledu. Z nenadání se její očka zalila slzami a ona si počala stěžovati. Ach, maminko! — No, co se ti stalo, mé kotátko? — Ach, chťlá jsem koledovat a polibit strýčkovi Spácherů ruku a — a — on mně odstrčil a povídal: I jenom nech — nech — to nemusí být — a nedal mně ani jeden krejcar koledy. Ale viděli tam jít Františka Pitelových z rynku a ani jim nekoledoval a ani ruku nepolbil a dali mu kornu. Marie sevřela svého miláčka do náruče, fěrtouškem mu utírala očka a počala jej těšiti: "Nie si z toho nedělej, zitra půjdeš k jejich tetičce Milce, tvoji kmoťřice a uvidíš, že ti hojně nadělí koledy. Musíš se za ně modlit, aby se brzy pozdravili ze své nemoci. A i za strýčka se modli. Víš, bohatí dávají bohatým, ale Ježíšek naděluje chudobným, opuštěným, ale hodným dětem." — Ze Surákovy vedlejší světnice zazněly pojednou veselé vánoční koledy a zpěvy: Narodil se v Betlémě — — A tu se dítě vytrhlo matce z náruče a vzpomnělo si, že má přijít i s maminkou ke strýčkovi Kuchtovi. Že tam mají pěkný stromeček; Stěpanka a Václavěk ze okolo něho radosti skáče a zpívají. I jen jí sama, mé kotátko, a vyříd strýčkovi, tetičce a babičce, že jim přejí šťastný Nový rok. Marie pak se zadunala, její oči hleděly do prázdna, mysl její odletěla do dávná, kdy květ mládí kvetl, kdy ponejprv jí poceloval Antonín, a to právě v tento den a snad i v tuto hodinu. A dnes? Oj té doby, co Antonín odejel, vyprázdnila kalich trpkosti až na dno a Báh by, jestli jí trpkosti ještě Osud nepřidá. Óm roku od té doby. — Má ubohá kotátko milovaná — čím jste si vy zasloužila, aby vás vlastní strýc, vašeho otce bratr, odkop! Proč vám právě vaše krev leje trpkost do vašich nevinných duší? A to právě v den — kdy se celý svět raduje a plesá!

Jste opovrhováni svými vlastními jen proto, že otec váš byl nemilostivým osudem pronásledován. — Ach, drahý Antoníne, jak jsi anizován od svých vlastních! Od těch, kteří tím samým přem živěni byli! Dobře, že při svém trápení o tom nevíš! Jak asi trpíš! Snad jsi mrzákem, a to pro nás, abys nám připravil lepší budoucnost. Což pak jest moje utrpení proti tobě! Já mám alespoň milé děti, a ty — ty — snad ležíš pod rukou někde v dálné cizině, mezi samými cizinci, snad zmračen! Oh, kéž by se byl i pro tebe ten tam v Betlémě narodil! Oh, kéž by to byl dnes pro nás již poslední tak smutný Nový rok! — Na okno kdosi slabě zaklepal. Marie vytržena ze svých vzpomínek, přistoupila k oknu a zvolala do tmavé noci: Kdo je to? Otevřete paní Pitelová! Po zvučném jasném hlase poznala Marie krupaře L. Konečného. Co chce asi jí tak pozdě večer? Běžela na zápraží. Co pak mi přinášíte, pane Konečný? Pokoj, pokoj a přejí Vám šťastný Nový rok! — A tuhle Vám nesu psaní a poukázku na peníze. Nechal to u mne Vězíček poslíček. — Pro Boha spravedlivého, spínala Marie ruce. Pojďte do světnice, jest zde zima. Tak, tak, máte tu hezky teploučko. Tady mi ten recept podepište na 300 korun. Tak — a teď zůstávejte s pánem Bohem. — Marie osaměla. Slzy radosti hruly jí po tvářích, oči zářily, jak hvězdy jitrněky nad Betlémem. Otevřela psaní a četla: "Jsem živ a zdrav. Moje poranění nezanechalo žádných následků. Bydlím teď ve Wahoo, Nebraska, a farmařim. Našel jsem též přítel v osobě pana F. V. a ten mi přislíbil pomoc peněžní, a bych i vás mohl povolati za sebou. Šifkarty přijdu za tímto psaním. Co nevidět se vydáte na cestu do Ameriky — atd." — Díky Bohu! zvolala Marie, vděčně pohlédnouc k nebi. Moje utrpení nebylo nadarmo! Stírala si slzy s líce, již samou radostí se jí z očí hruly; jen svým Antonínem se v mysli své obírala. A že byla ode všech opuštěna, docela zapoměla. Již nebudou opuštěna na dlouho. Její rty šeptaly tichou, vroucnou modlitbu za Antonína a neznámého dobrodince F. V. — Dvěře se pomalu otevřely a v nich objevili se chalupce a dvě dívky, děti tu Marie, které se vraceli z oslavy válečného stromečku od strýčka Kuchty. Pokoj vám, maminko. Stojíte u dveří, zaspívali nevinným svým hlasem: "Narodil se Kristus Pán." — Marii se zdálo, jako by přelétl anděl míru a lásky a milý zpěv dítek se jí zdál zpěvem odpuštění mezi ní a mezi těmi, co jí ublížili. A co se blahá melodie do její duše vkřídala, — srdce její odpuštělo všem i celému světu. — A to byly tam poslední vánoce!

C. H. Kubát,
právník a veřejný notář.
V oboru svém zkušený. Spolehlivý zástupce u všech soudů.
403 Barker Block. 15. a Farnam, Omaha, Neb.
Tel. Doug. 6867.

Julius J. Žitník,
právník
a spolehlivý rádce ve všech právních záležitostech.
715 Brandeis Theater Bldg. Tel. Douglas 8876
OMAHA — NEBRASKA.
Zástupce u všech soudů. 717

Kdo by si přál dobrou českou a lačnou jídla, ať přijde do nově upraveného restaurantu k
V. NUDEROVI,
roh 14. a William ul.
Taktéž může pp. cizincům poskytnuti čistými pokoji. 41f

Potřebujete nějakou Tiskovou práci

S důvěrou obraťte se na moderně zařízenou, ryze českou, ulovku tiskárnu:
POKROKU ZAPADU,
1417 So. 13th Street

zdejší štěstí Vám neprestalo kvésti. To Vám přeje Váš strýček a tetička Lipovských z No. Dak. — Svátba byla znamenitá, hostů bylo na sta, z daleka i z blízka, jidel a pití bez konce, ani kapela nescházela, která ani nepřestávala hrát a při tom tančil kde kdo měl nohy, ať byl mlad aneb stár. Ani já jsem nebyla o nie lepší jich a myslím, kde jaký pantáta mně vyvedl a já se snažila ze všech sil držet takt a to víte, že jsem při tom nejednomu přislápla na prsty, ale to nie nevdá, já vám mohu přislíbit, že bych to ani podruhé lépe nedovedla; jak člověk kolik roků netančí, tak to již tak nejde. I kuchařky jsem všechny protočila. Milé družky, můžete si pomyslit, kolik jich asi bylo, když jsem si nemohla jména zapamatovat. Jen tolik si pamatuji, že byly všechny výborné. Paní Dušátková my slíbila, že napíše dopis do Pokroku, ale kde pak, myslím, že ještě vyzpává po svatbě. Samo sebou se rozumí, že jsme se jeli podívat na tu krásnou farmu, kterou koupil pantáta Skalák novomanželům a postavil jim věcko z brusu nové, a což ta poloha! Farma leží na východ 1 1/2 míle od městečka Deweese, kamž vede pěkná alej a do města vidět jako do zradla, neb jest to na rovině, po pámočném straně farmy teče řeka, myslím že se jmenuje Blue River. Pakli se nemýlím, kdy jsem to vyprávěla svému starouškoví, povídal: "Stará, nevíš, zda by tam nebyla ještě jedna taková farma na prodej!" On jest milovník řek a to je zrovna, co my zde v Dakotě postrádáme. A teď bych prosila pantátu Skalku, aby také dal o sobě slyšet. Pan Přibyl mně vybil ve svém dopise, abych něco napsala o svých zkušenostech v drábežnictví. Já myslím, že bych se měla sama ještě mnohému přiučiti a pak myslím, že se vše různé podává podobně. Myslím, že má redakce v panu Přibylvi úlechitného spolupracovníka, neb on si zle sjednal důvěru a přátelství s kýmkoliv se seznámil. Přejí všem čtenářkám a paní pořadatelce šťastné a veselé svátky vánoční!

Ženská Hlídka

Anna Lipovská, Lidgerwood, No. Dak. — Čtená paní pořadatelko, prosila bych za přijetí do Ženské Hlídky a za uveřejnění těchto několika řádků. Tak nám ten čas kvapí, ani se člověk nevadíže a již tu máme zase vánoce za dveřmi a zajisté i nový rok tu bude co nevidět a tu zajisté si každý z nás vzpomene na minulý rok, co zažil dobrého a též i zlého. Pakli se nám přehodilo něco nemilého a my to překonali ve zdraví, tu jsme rádi, že máme jednu zkušenost za sebou. Myslím, že se ponejvíce naši nepřátelé o to starají, aby nám ten život v tom silavém údolí trochu opepřili. Já si vždy vzpomenu na slova své matičky, která říká: "To již je taková slabost, když povídají o mne, nepo-čítají o jím." Ale kam jsem to zašla! Teď Vám, milé družky povím něco veselého. Dne 25. října jsem se rozloučila s svým milovaným mužčkem a s celou rodinou, vzavši sebou 15 roků starou dečku, kteráž byla za družičku na svatbě mé nevěře Toníčky Lipovských z Lawrence, Neb. se synem pana a paní Skalkových z Deweese, Neb. Novomanželům přejem Boží požehnaní, otraví a štěstí, veselé diti, nechtě slunko k radosti vám svítí, by ve-